

PERO LJUBIĆ, ing. geod.
(21. 10. 1946. – 26. 04. 2009.)

Znali smo, ali nismo se sebi usudili priznati – jer smo ga pre- više voljeli – da se na Rebru ispisuju posljednji stihovi jedne bo- gate životne poeme. U bolničkoj postelji, 26. travnja 2009. go- dine, uz svoju suprugu, djecu, brata i sestru, shrvan teškom bo- lešću, ali s osmijehom na licu, umro je naš prijatelj Pero Ljubić. Naš dragi i veliki prijatelj Pero, otišao je zauvijek. Utihnulo je jedno plemenito srce čovjeka koji je volio život. Smrt je došla pre- rano.

Govorilo se: “Ako hoćete čuti i vidjeti najljepši osmijeh Dubrovni- ka, otidite do Pere Ljubića”. I uistinu, poseban osmijeh, radost su- sreta, srdačnost, očitovala se na njegovu licu. Dočekivao je svoje prijatelje besprijekorno dotjeran i s poticajnim osmijehom, s onom

istom jednostavnošću i prisnošću s kojom ih je stjecao i desetljećima oduševljavao. Njegova nazočnost je obogaćivala uljudnošću, poštovanjem, razumijevanjem, osmijehom i optimiz- mom. Bio je i šarmer i kozer i humanist i rodoljub.

Pero Ljubić rođen je 21. listopada 1946. u selu Radovčići u Konavlima. Odrastao je i živio između Konavala, Grada i Zagreba. Osim nekoliko mjeseci rada u Urbanističkom zavodu u Dubrovniku, čitav svoj radni vijek (41 godinu) proveo je radeći u dubrovačkom katastru. Di- rektor, pa voditelj ureda u Dubrovniku, te pročelnik Područnog ureda Dubrovačko-neret- vanske županije bio je 21 godinu. Uvijek nasmijan, vedar, raspoložen i spreman za svaku pomoć. Zbog svojih ljudskih kvaliteta je, tijekom krize vlasti 2001. godine, obnašao dužnost povjerenika za općinu Konavle, a bio je jedan od autora publikacije “Hrvatska granica na Kleku”. Apsolvirao je teološki studij “Colegium Ragusinum” u Dubrovniku. Bio je član Eko- nomskog vijeća Dubrovačke biskupije te jedan od osnivača Zaklade Sveta Marija na otočiću Melita u Nacionalnom parku Mljet.

Zašto je umro sada kada je bio blizu zaslužene mirovine, kada je zajedno sa svojom Mari- jom, odraslom, visokoškoloanom i zbrinutom djecom, planirao uživati blagodati umirovlje- ničkoga života? Zašto sada kada je htio živjeti i u Zagrebu i u Dubrovniku kako bi bio bliži kćerima Ani i Mariji i sinu Tonću? Zašto? Zašto sada ....?

Nema više osmijeha, nema radosti susreta. Ni Grad više nije isti, ni njegovi ljudi nisu isti, ni mi nismo isti .... Kad umire čovjek, umire dio svijeta i zemlja postaje teža, ljudskija i veća za jednu ranu, riječi su pjesnika sluteći svu težinu tuge i dubinu boli vječnog odlaska dragih nam ljudi.

Oprostili smo se od našega Pere u Dubrovniku, u gradu u koji je bio zaljubljen i u koji se uvijek, iznova, vraćao. Na dubrovačkom groblju Boninovo nikada toliko ljudi na jednome oproštaju. Uz klapu Maestral i “Staroga Pjera”, našega prijatelja ispratilo je mnogo videni- jih ljudi Grada i županije. To Dubrovnik još nije doživio.

Perin odlazak predstavlja težak gubitak za njegovu obitelj. Nama će nedostajati Prijatelj. Ostaju nam, uvijek, sjećanja na dane provedene s njim, na jedno veliko, plemenito i darežlji- vo srce, na širom otvorene ruke.

Ne postoje riječi kojima se može izraziti tuga, žalost, utjeha. Postoji samo jedna velika praz- nina koja je ostala svima nama koji smo Peru voljeli i s njime se družili. Bit će u našim sri- ma, u našim mislima. Bit će uvijek s nama.

S pjesmom se rodio, s pjesmom je živio, s pjesmom “Zbogom mi ostaj, moj cvijete ljubljeni” uz klapu Maestral, otišao je u vječnost.

Adio, naš Pero!

Zdravko Kapović i Marko Džapo